

opusdei.org

Nešto veliko što je Ljubav (VI): Tako da glazba svira

Poziv u Opus Dei je poziv na interpretaciju partiture, na sviranje Božje glazbe koja ima onoliko varijacija koliko ima ljudi.

29.05.2019.

Kad je Isus govorio o Kraljevstvu Božjem, znao je da je to nešto sasvim drugačije od onoga što su oni koji su ga slušali mogli zamisliti; također vrlo različito od onoga što smo skloni

zamisliti danas. Zato je koristio prispodobe: priče i slike koje, umjesto da daju definiciju, pozivaju da zaronite u misterij. Isus Kraljevstvo Božje, na primjer, uspoređuje sa „Kao kad se gorušičino zrno posije u zemlju. Manje od svega sjemenja na zemlji, jednoć posijano, naraste i postane veće od svega povrća pa potjera velike grane te se pod sjenom njegovom gnijezde ptice nebeske” (Mk 4,31-32). Malo zrno koje je zakopano, koje nestaje u očima ljudi i pada u zaborav; ali ne prestaje rasti, dok povijest nastavlja svojim tijekom, očito nesvjesna toga. Raste, čak i noću, kada se o njemu nitko ne brine, kada nitko ne obraća pozornost na njega.

Dana 2. listopada 1928. Bog je učinio da sveti Josemaría otkrije u svojoj duši sjeme koje je samo On mogao staviti: malo zrno gorušice koje je bilo pozvano rasti na velikom polju Crkve. Sačuvana je bilješka, napisana

nakon nekoliko mjeseci kasnije, u kojoj on u nekoliko crta prikuplja genetski kod toga sjemena:

„Jednostavni kršćani. Poput kvasca. Naš uobičajeni način djelovanja je, naravno: profesionalni rad. Svi sveci! Tiha služba“[1]. Budući da mu je Bog dao misiju da se brine za to sjeme, sveti Josemaría više nije živio ni za što drugo. I ono što je tada bilo sve obećanje, sva nada, danas je lisnato stablo koje prima mnoge duše i daje okus mnogim životima.

Normalna stvar je željeti biti svet

„Svaki je svetac – piše Papa – poslanje; (...) to je poruka koju Duh Sveti uzima iz bogatstva Isusa Krista i daje svom narodu“[2]. Sveti Josemaría primio je poruku i utjelovio je. On sam je postao poruka, a njegov život i njegove riječi počeli su izazivati mnoge ljude. „Neka tvoj život ne bude besplodan! - Budi koristan! - Ostavi za sobom trag! -

Rasvjetluj bakljom svoje vjere i svoje ljubavi! Izbriši svojim apostolskim životom sluzav i blatan trag, što ga ostaviše nečisti sijači mržnje! I zapali sve zemaljske putove Kristovim ognjem koji nosiš u srcu.“[3].

Nosio je tu vatru u sebi, kao što je José Luis Múzquiz, jedan od prvih vjernika Opusa Dei koji su primili svećeničko ređenje, odmah shvatio. U svom prvom susretu s njim, sveti Josemaría mu je govorio o nečemu što ga možda nitko prije nije pitao: biti apostol na svom radnom mjestu. I odmah je dodao: „nema druge ljubavi osim Ljubavi; druge ljubavi su male.“ Taj se obrat duboko dojmio njegova sugovornika: „Vidjelo se da dolazi iz dubine njegove duše, iz duše zaljubljene u Boga. Mentalni sklopovi koje sam tada vidio kako se sklapaju“[4].

U misi zahvalnici za proglašenje blaženom ove zaljubljene duše,

tadašnji kardinal Ratzinger objasnio je, njemu svojstvenom mješavinom jasnoće i dubine, kako je „značenje riječi “svetac” kroz vrijeme doživjelo opasnu promjenu, koja nedvojbeno nastavlja utjecati i danas. Tjera nas na razmišljanje o svecima koje vidimo prikazane na oltarima, o čudima i herojskim krepostima, te sugerira da je svetost za nekolicinu odabranih, među koje ne možemo uključiti sebe. Stoga ostavljamo svetost za one nekolicine, čiji broj ne znamo, i zadovoljni smo jednostavno takvima kakvi jesmo. Usred ove duhovne apatije, Josemaría Escrivá je djelovao kao budilica, vičući: Ne, svetost nije nešto neobično, već obično, normalno za svaku krštenu osobu. Svetost se ne sastoji od određenih heroizama koje je nemoguće oponašati, već ima tisuću oblika i može postati stvarnost u bilo kojem mjestu i profesiji. To je normalnost“[5].

Prirodno je, dakle, za kršćanina željeti biti svet. Zato je sveti Josemaría od samog početka napisao: „Sveci nisu bili nakazna bića; nisu bili slučajevi da ih proučava kakav moderni liječnik. Bili su normalni: od tijela kao što je tvoje. I pobijediše.“[6]. Poziv u Opus Dei pretpostavlja svijest o ovoj normalnosti svetosti; želja da postanemo "tumači" ove jednostavne poruke, ove glazbe. Tu su, zapravo, "partiture": život i propovijedanje svetog Josemarije; proglašenje općeg poziva na svetost, od strane Drugog vatikanskog koncila[7]; nedavnog papinskog učiteljstva, koje razvija to učenje... i, iznad svega, Evanđelje[8]. Tu su, dakle, rezultati. No potrebno je da glazba zvuči u svim krajevima svijeta, s beskonačnim brojem varijacija koje će tek ugledati svjetlo: konkretni životi mnogih kršćana.

Toliko blizu da živimo s Njim

Inspirirajući Opus Dei, Gospodin je svojoj Crkvi dao put, duhovnost "dizajniranu" da bude utjelovljena u svim vrstama svakodnevnih krajolika, da se stopi s radom i normalnim životom vrlo različitih ljudi. Ovu poruku sveti Josemaría predstavlja i naglašava u brojnim spisima, propovijedima, obiteljskim okupljanjima, katehetskim putovanjima itd., u kojima odjekuje tvrdnja sadržana u jednoj od točaka Brazde: „Daleko – tamo na obzoru – čini se da se nebo spaja sa zemljom. Nemoj zaboraviti da se nebo i zemlja doista spajaju tek u tvome srcu djeteta Božjega.”[9] Stoga, iako poziv u Opus Dei ispunjava ljude inicijativom, željom da poboljšaju svoje okruženje, on ih u osnovi ne navodi da čine stvari, ili da čine više stvari nego što već imaju u svojim rukama. Iznad svega, vodi ih da stvari čine drugačije, da budu s Bogom u svemu što rade, pokušavajući sve dijeliti s Njim

„Djeco moja, slijediti Krista (...) je naš poziv. I slijediti Ga tako blisko da živimo s Njim, poput prvih Dvanaestorice; tako blisko da se poistovjećujemo s Njim, da živimo Njegov život, sve dok ne dođe vrijeme, kada ne postavljamo prepreke, u kojem možemo reći sa svetim Pavlom: Ne živim ja, nego Krist živi u meni (Gal. 2:10)“[10].

Jedan od prvih supernumerarija sjeća se svog iznenađenja kada mu je Utemeljitelj Djela rekao: „Bog te zove putovima kontemplacije.“ Za njega, koji je bio oženjen i imao djecu, i koji se morao boriti za podizanje svoje obitelji, to je bilo "pravo otkriće"[11]. Jednom drugom prilikom, sveti Josemaría je savjetovao: „Govori, razgovaraj s Gospodinom: “Umoran sam, Gospodine, ne mogu više izdržati. Gospode, ovo mi ne ide; “Kako bi ti to učinio?””[12]. To je, upravo, kontemplacija usred svijeta: duboko i s ljubavlju gledanje

stvarnosti, koje se hrani Božjim pogledom, kroz neprekidan dijalog s njim. Sveti Josemaría sažeo je ovaj lijepi izazov u zaokruženom izrazu: „što smo više uronjeni u svijet, toliko više moramo biti Božji.“[13]. A ta blizina, ovo intenzivno prijateljstvo s Njim, korijen je iz kojeg izvire dvije osobine koje, iako nisu isključive za poziv za Djelo, imaju posebnu važnost za kršćane koje Bog poziva na ovom putu: pozvani da budu apostoli, obznaniti Krista i misiju preobrazbe i pomirenja svijeta s Bogom kroz njihov rad.

Međutim, prije nego što se na njima zadržimo, logično se nameće pitanje: je li, kao što je sveti Josemaría propovijedao cijelim svojim životom, a Papa nas je nedavno podsjetio, svetost za svakoga? Ako Gospodin zapovijeda svim kršćanima da prenose evanđelje, što je onda specifično u pozivu u Opus Dei kao

odgovoru na poziv da se pronade Bog usred svijeta?

Razmjerno je jednostavno objasniti ako uzmemo u obzir da su različiti kršćanski pozivi određenja, modaliteti ili kanali života i poziva priopćeni krštenjem. Konkretno, „poziv u Opus Dei prikuplja, pozdravlja, kanalizira predaju ili predanje Bogu i drugima koje zahtijeva kršćanski poziv. Jedino što je neobično u ovoj priči je upravo kanal: da se ta posveta provodi kao dio specifične crkvene ustanove (Opus Dei): s određenom duhovnošću i s preciznim formativnim i apostolskim sredstvima“ [14], koji su posebno usmjereni na služenje Bogu i drugima kroz rad i normalne svakodnevne stvari. Drugim riječima: tko god otkrije i prihvati svoj poziv u Opus Dei, odlučuje dati svoj život za druge (to je bit kršćanskog života), i ima put za taj izazov, ruku pod ruku s Bogom i uz

pomoć velike obitelji. I zato je spreman učiniti sve što može kako bi ova karizma hranila njegov unutarnji život, rasvjetljavala njegovu inteligenciju, obogaćivala njegovu osobnost... kako bi mogao djelotvorno pronaći Boga u svom životu i, u isto vrijeme, dijeliti taj pronalazak.

Božansko prosvjetljenje 2. listopada 1928. i druga koja su uslijedila, pokazala su svetom Josemariji da treba posvetiti svoj život promicanju ideje poziva na svetost i apostolat među svim običnim kršćanima – muškarcima i ženama koji žive u svijetu, posvećeni najrazličitijim ljudskim zadaćama. I to učiniti promičući instituciju, Opus Dei, sastavljenu od običnih kršćana koji bi, prihvaćajući božanski poziv da taj ideal učine svojim, svojim životom posvjedočili ne samo njegovu veličinu nego i realnost, s pomoć

milosti, pokušavajući to provesti u djelo, čak i uz vlastita ograničenja.

Svi oni koji imaju veliko srce

Na putu iz Betanije u Jeruzalem, Isus osjeća glad. Traži nešto za jelo i prilazi smokvi (Mt 21,18). „On dolazi sve bliže tebi i bliže meni. Isus, gladan i žedan duša. S križa je vikao: žedan sam (Iv 19,28). Budi dio nas, dio naše ljubavi, dio naših duša i svih duša koje trebamo voditi k Njemu, putem Križnog puta, koji je put besmrtnosti i slave Neba“[15].

Poziv za Djelo pretpostavlja jaku "zarazu" te gladi i žeđi za Bogom. Kad je sveti Josemaría nastojao izgraditi prvu kuću Djela, bilo je onih koji su ga poticali da ne žuri. U duhovnoj obnovi je primijetio: „Požuriti. Nije žurba. To je ono što Isus gura“[16]. Bio je potaknut, poput svetoga Pavla, Kristovom ljubavlju (Usp. 2 Kor 5,14). I s tom istom spokojnom hitnošću Bog želi da

pokucamo na svačija vrata: „Shvati, tko god da si, da si ljubljen!”[17] I to normalno, prirodno, voljeti i pustiti da nas svi vole, pomagati, služiti, prenositi ono što znamo, učiti, dijeliti izazove i poslove, probleme i muke, stvarati veze prijateljstva... Tu gdje smo rođeni, gdje radimo, gdje počivamo, gdje kupujemo, možemo biti kvasac, sol, svjetlo svijeta.

Bog ne poziva superheroje u svoje Djelo. On poziva normalne ljude, samo da imaju veliko i velikodušno srce, srce koje odgovara svima. Ovako je to zamislio već sveti Josemaría u tekstu iz svojih ranih godina, razmišljajući o onima koji bi mogli primiti Božji poziv za Djelo: „nema mjesta za: sebične, ni kukavice, ni indiskretne, ni pesimiste, ni mlake, ni glupe, ni lijeve, ni plašljive, ni lakomislene. Pristaju: bolesnici, miljenici Božji i svi koji imaju veliko srce, pa makar njihove slabosti bile veće“[18].

Ukratko, oni koji otkriju da ih Bog poziva u Opus Dei mogu biti ljudi s manama, s ograničenjima, s bijedom; ali i s velikim idealima, sa željom da vole, da šire Božju ljubav prema drugima.

Ljubite svijet kao što ga Bog voli

„Bog je tako ljubio svijet”, čitamo u Evandjelju po svetom Ivanu, „da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Iv 3,16). Bog žarko ljubi svijet koji je stvorio, koji ne samo da nije zapreka svetosti, nego je njegovo rodno mjesto. A poruka Djela nosi u sebi ovo uvjerenje: mi možemo biti sveci ne unatoč tome što živimo u svijetu, nego upravo u njemu, duboko uronjeni u njega. Jer svijet, taj tajanstveni amalgam veličine i bijede, ljubavi i mržnje, kivnosti i praštanja, ratova i mira, „čeka očitovanje djece Božje” (Rim 8,19).

Kako bi govorio o našem odnosu sa svijetom, Postanak koristi dva glagola: "čuvati" i "obrađivati" (usp. Post 2,15). S prvim, koji se također koristi za izražavanje ispunjenja zapovijedi, Gospodin nas čini odgovornima za svijet. Govori nam da ga ne možemo koristiti na despotski način. S drugim, "obrađivati", što znači i "raditi" (obično zemlju) i "štovati" (usp. Nm 8,11), Bog sjedinjuje rad s bogoslužjem: radeći ne samo da ispunjavamo sebe, nego i dajemo ugodno štovanje Bogu, jer volimo svijet kao što ga On voli, dakle, u konačnici činimo svijet ljepšim, stvarajući u njemu mjesta za Boga.

On sam je želio spasiti i kultivirati svijet koji je proizašao iz njegovih ruku kao Stvoritelja, radeći rukama čovjeka, stvorenja. Ako su se stoljećima godine Gospodinova skrivenog života u nazaretskoj

radionici doživljavale kao godine tame, bez sjaja, u svjetlu duha Djela one postaju „jasne poput svjetlosti sunca (...) sjaj koji obasjava naše dane i daje im autentičnu projekciju»[19]. Zato je sveti Josemaría poticao svoju djecu da često meditiraju o ovom dijelu, koje nas podsjeća na rast pšeničnog zrna, skriven i tih. Tako je Isus odrastao – on sam će se kasnije usporediti sa zrnom pšenice (usp. Iv 12, 24) – u Josipovoj radionici i Majčinoj radionici, u toj radionici-domu.

Jednostavan život Svete Obitelji pokazuje kako postoje poslovi koji, iako zemaljskom pogledu izgledaju skromni, u Božjim očima imaju neizmjernu vrijednost, zbog ljubavi, brige i želje da budu korisni oni koji se u njih ulažu. Stoga „posvetiti rad ne znači činiti nešto sveto radeći, nego upravo sam posao učiniti svetim“[20]. Na taj je način „dobro dovršeno ljudsko djelo postalo

lijekom za otkrivanje Boga (...) u svemu. A dogodilo se to upravo u naše vrijeme, kada materijalizam inzistira na pretvaranju rada u blato koje zasljepljuje čovjeka i sprječava ga da gleda u Boga"[21].

Da bi dalo ploda, zrno se treba sakriti, nestati. Ovako je sveti Josemaría vidio svoj život: „skrivanje i nestajanje je moja stvar, tako da samo Isus svijetli“[22]. I tako Bog također želi da svi muškarci i žene koje poziva i koje će nastaviti pozivati na Djelo vide Njegov život. Kao prvi kršćani: normalni, obični ljudi koji, ako su i vikali, nisu to radili da bi dobili aplauz, nego da bi se Bog pohvalio. Ljudi koji su prije svega „živjeli po Kristu i obznanjivali Krista (...): sijači mira i radosti, mira i radosti koje nam je Isus donio“[23].

[1] Intimni zapisi, br. 35, u P. Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, Opus Dei u Crkvi, Rialp 1993., str. 216.

[2] Francisco, Gaudete et exsultate (19. ožujka 2018.), br. 21.

[3] Sveti Josemaría, Put, br. 1.

[4] Put, kritičko-povijesno izdanje, komentar uz br. 417.

[5] J. Ratzinger, Homilija, 19. svibnja 1992., citirano u Romana, br. 14 (1992) str. 48,

[6] Put, br. 133.

[7] Drugi vatikanski sabor, Lumen gentium (21. listopada 1964.), br. 40.

[8] Usp. Ivan Pavao II, Christifideles laici (XII-30-1988), br.16-17; Benedikt XVI., audijencija, 13.4.2011.; te u novije vrijeme apostolska pobudnica Gaudete et exsultate (19. ožujka 2008.) pape Franje.

[9] Sveti Josemaría, Brazda, br. 309

[10] U dijalogu s Gospodinom, kritičko-povijesno izdanje, Rialp, Madrid 2017., str. 101.

[11] V. García Hoz, „Moj sastanak s Monseñor Escrivá de Balaguer”, u R. Serrano (ur.) Tako su ga vidjeli, Rialp, Madrid, 1992., str. 83.

[12] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog okupljanja u Tajamaru, 22. listopada 1972. (sabrano u dokumentarcu „Srce rada”).

[13] Sveti Josemaría, Kovačnica, br. 740.

[14] F. Ocáriz, „Poziv u Opus Dei kao poziv u Crkvi”, u Opus Dei u Crkvi, Rialp, Madrid, 2014., str. 169.

[15] Sveti Josemaría, Prijatelji Božji, br. 202.

[16] Intimni zapisi, br. 1753, citirano u Vázquez de Prada, A. El Fundador

del Opus Dei (I), Rialp, Madrid 2010.,
9. izdanje, str. 511.

[17] Sveti Ivan Pavao II., Prelazak
praga nade, Plaza & Janés, Barcelona
1994., str. 19.

[18] Sveti Josemaría, Upute, 1-
IV-1934, br. 65.

[19] Sveti Josemaría, Susret s
Kristom, br. 14.

[20] F. Ocáriz, Priroda, milost i slava,
Eunsa 2000., str. 263.

[21] Blaženi Álvaro del Portillo,
Pismo, 9-30-1975 (AGP, biblioteka,
P17, 1991, sv. II, str. 63).

[22] Sveti Josemaría, Pismo, 28.
siječnja 1975., u E. Burkhart, J. López,
Svakodnevni život i svetost u učenju
svetog Josemaríje, sv. 2, Rialp,
Madrid 2011., str. 301.

[23] Susret s Kristom, br. 30.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/nesto-veliko-a-to-je-ljubav-
v-tako-da-glazba-svira/](https://opusdei.org/hr-hr/article/nesto-veliko-a-to-je-ljubav-v-tako-da-glazba-svira/) (2.03.2026.)